07/04/2022

7 Απριλίου: Μνήμη του οσίου Σάββα του εν Καλύμνω

/ Βίοι Αγίων

Η Εκκλησία μας τιμά σήμερα, Πέμπτη 7 Απριλίου, του Μεγάλου Κανόνος, τη μνήμη των Μαρτύρων Καλλιοπίου, Ακυλίνας, Ρουφίνου διακόνου και των συν αυτοίς εν Σινώπη διακοσίων μαρτύρων, και του Οσίου Σάββα του νέου, του εν Καλύμνω ασκήσαντος.

Ο Όσιος Σάββας ο Νέος, γεννήθηκε το έτος 1862 μ.Χ. στην Ηρακλείτσα της περιφέρειας Αβδίμ της Ανατολικής Θράκης από πτωχούς και απλοϊκούς γονείς. Διαπιστώθηκε και διακηρύχθηκε η Αγιότητα του του Οσίου Πατρός ημών Σάββα του Νέου, στις 19 Φεβρουαρίου 1992.

Σε ηλικία δώδεκα ετών διαπίστωνε καθημερινά ότι το επάγγελμα που ασκούσε δεν

ήταν στα μέτρα του και ποθούσε να ζήσει μόνο για το Χριστό και να ακολουθήσει την οδό της μοναχικής πολιτείας. Μετέβη στην Ιερά Σκήτη της Αγίας Άννας, στο Άγιον Όρος, όπου έζησε για δώδεκα έτη με αφοσίωση, προσευχή και αυστηρή άσκηση.

Έντονη ήταν και η επιθυμία του να επισκεφθεί τους Αγίους Τόπους. Όταν ο Θεός τον αξίωσε, τον κατέλαβε δέος μόλις αντίκρισε τον Πανάγιο Τάφο. Ελπίζοντας πάντα στη βοήθεια του Θεού, εισήλθε στην Ιερά Μονή του Αγίου Γεωργίου Χοζεβά, όπου έπειτα από τριετή ενάρετο βίο εκάρη μοναχός το 1890 μ.Χ. και αργότερα, το έτος 1894 μ.Χ., εστάλη από τον ηγούμενο της Μονής, Καλλίνικο, στη Σκήτη της Αγίας Άννας, κοντά στον αρχιμανδρίτη Άνθιμο, για να ασκηθεί στην αγιογραφία.

Το 1902 μ.Χ. χειροτονείται ο Όσιος Σάββας διάκονος και το επόμενο έτος πρεσβύτερος. Διακονεί (μέχρι το έτος 1906 μ.Χ.) για τέσσερα έτη ως εφημέριος της Θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού, όπου γνωρίζεται με τον αρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, τον μετέπειτα Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος, ο οποίος έλεγε εμπιστευτικά σε πνευματικούς ανθρώπους, για τον Άγιο Σάββα, πριν ακόμη ο Άγιος κοιμηθεί: «Να ξέρετε, ότι ο πατήρ Σάββας είναι άγιος άνθρωπος».

Το έτος 1907 μ.Χ. επανέρχεται στη μονή Χοζεβά, όπου διάγει βίο πλατύτερα ασκητικό, με τέλεια υποταγή στους ασκητικούς κανόνες και με άκρα ταπείνωση.

Το έτος 1916 μ.Χ. επιστρέφει οριστικά στην Ελλάδα, μεταβαίνει στη νήσο Πάτμο, όπου διαμένει δύο χρόνια και ιστορεί δύο εικόνες στο Καθολικό της Μονής. Έπειτα έρχεται στην Αθήνα, όπου πληροφορείται ότι τον αναζητεί ο Άγιος Νεκτάριος, Μητροπολίτης Πενταπόλεως. Μεταβαίνει στην Αίγινα και διακονεί τον Άγιο μέχρι την ημέρα της κοιμήσεώς του. Η εγκαταβίωση με τον Άγιο Νεκτάριο συνέβαλε στην πνευματική του πρόοδο. Γνώρισε την αυστηρή άσκηση του Αγίου Νεκταρίου και την αυθεντική ταπείνωσή του, όπως την εξέφραζε αυθεντικά, με μέτρο και διάκριση.

Μετά την κοίμηση του Αγίου Νεκταρίου, αναχωρεί από την Αίγινα και μεταβαίνει στην Αθήνα και κατόπιν στην Κάλυμνο, όπου και καταλήγει στη μονή των Αγίων Πάντων. Εκεί, αρχίζει να διανύει μία έντονη πνευματική ζωή. Αγιογραφεί, τελεί τα Θεία Μυστήρια και τις Ιερές Ακολουθίες, εξομολογεί, διδάσκει διά του λόγου και διά του έμπρακτου παραδείγματός του. Βοηθά, με διάκριση και σεβασμό χήρες, ορφανά και φτωχούς. Κατ’ αυτόν τον τρόπο συμπλήρωσε τις ημέρες της επίγειας ζωής του το 1947.

Μετά από δέκα έτη, έγινε η ανακομιδή των αγίων και χαριτόβρυτων λειψάνων του,

στις 7 Απριλίου 1957 μ.Χ. Το ιερό λείψανο του Οσίου μεταφέρθηκε σε λάρνακα, στο παρεκκλήσι του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου.

Επαναλαμβάνουμε τον εξαιρετικό ύμνο μετάνοιας (Κοντάκιον) και συντριβής που ακούγεται στον Μεγάλο Κανόνα του Αγίου Ανδρέα Κρήτης:

«Ψυχή μου ψυχή μου, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει, καὶ μέλλεις θορυβεῖσθαι, ἀνάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν».

Αυτός είναι ο καθημερινός δρόμος αγώνα και εγρήγορσης του πιστού εξαιρέτως κατά τις ημέρες της Αγίας Τεσσαρακοστής. Η Αγία Τεσσαρακοστή είναι μια μικρογραφία της όλης ζωής του χριστιανού ανθρώπου.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου